

lonierne, kan antages at blive tilstrækkelig til Dækning af de Omkostninger ved Anliggender, særlig kommunale, som skulle forblive under Koloniernes Selvstyre, hvormod den Del af Indtægterne, der tildeles Moderlandet, saa langt fra forudsættes tilstrækkelig til Dækning af Omkostningerne ved de Anliggender, der henlægges under Staten, at Lovforslaget tværtimod forudsætter en aarlig ekstra Udgift for Staten til Koloniernes Administration m. m. af ca. 106,000 \$ eller ca. 420,000 Kr.

Naar Regeringen foreslaar at paabyrde Moderlandet en saadan aarlig Udgift som ovennævnte, maa Regeringen vel antages at være kommen til dette Standpunkt derved, at Koloniernes Underbalance i en lang Mærække faktisk har været aarlig henimod $\frac{1}{3}$ Mill. Kr. Denne Underbalance maa Staten aarlig dække, og den faar sit Udtryk i en stadig voksende Gæld fra Kolonierne til Moderlandet, en Gæld, der for St. Thomas' Bedkommende (under St. Thomas forstaaes stadigt ogsaa St. Jan) nu er vokset til 2,200,000 Kr. og for St. Croix til 1,900,000 Kr. foruden Laan til Beløb 726,000 Kr.

Mindretallet kan ikke tro, at den af Ministeriet foreslaaede Vej vil føre til Maalet; det bliver faktisk kun en Fortsættelse af det samme System, en noget forfælsk og eventuelt lovmæssig Fordeling af Pligter og Byrder, men Systemet forbliver det samme, vil føre videre til samme ynkkelige Resultater: nemlig en kostbar, bureaukratisk Administration med tyngende Statter og dog med Umuligheden af at kunne penuntært tilfredsstille de Fordringer, der vedblivende ville blive stillede til Kolonialkassen. Deraf vil følge som hidtil Utilfredshed, Uegtydighed, Ansvarsløshed til alle Sider og fortsat Tilbagegang. Nej, skal Moderlandet paatage sig, definitivt paatage sig saa stor aarlig Udgift, da maa der samtidigt reformeres saa grundigt, at man tør nære Haab om at se Fremgang og Velvære atter sætte Bo paa de fra Naturens Haand saa rigt udstyrede Øer, til Lykke for Beboerne saa vel som for Moderlandet.

Tillige maa dette have for Øje, at hvilke Fordele Moderland eller Koloni end forhen kunne have haft af Samværet, saa ere nu de politiske og kommercielle Forhold saadanne, at det maaste for begge Parter var heldigt, om Kolonierne overgik til Forening med en større Magt. Men skulde dette kunne naas paa en for Danmark tilfredsstillende Maade, da er Chancen herfor selvfølgelig større, naar Kolonien huser en selvstændig, virksom og velstillet end, som nu, en utilfreds og modløs Befolkning. Ved Lov af 27de November 1863 blev der givet Kolonialraadene paa St. Thomas og St. Croix Besøjeelse til i Anliggender, der udelukkende vedrøre Forhold inden for Øernes Grænser at deltage i Lovgivningen og finansiel Selvstændighed, ja man mente endog at Øerne, foruden at bære egen Administration ogsaa vilde kunne bidrage til Moderlandets Fornødenheder.

De første Aar var Resultatet for St. Croix et Overskud af ca. 40,000 Kr. aarlig.

Siden 1869 har der været tiltagende Underbalance, hvilken i 1889 var naaet til c. 200,000 Kr. aarlig.

For St. Thomas og St. Jan gav allerede 2det Aar Underskud og dette er steget indtil 1890 omtrent til 200,000 Kr. aarligt.

Desuden skylder St. Croix for et Laan i Genhold til Lov 16de Juni 1876 600,000 Kr. + Rente i alt c. 750,000 Kr. — samt ifølge Lov af 25de Februar 1876 paahvilende Rentegaranti der ikke er medregnet.

Det faktiskste er dette, at Loven af 27de November 1863 vistnok var et Misgreb, og det blev den i saa meget højere Grad som Øderne for de vestindiske Øer som andetsteds bragte Tilbagegang i Handel og i Agerbrugets Udbytte.

Naar nu det af Regeringen forelagte Lovforslag tilsigter et Tilbagekald fra Lov 27de November 1863 — saa at det Øerne hjemlede Selvstyre fremtidig kun skulde gælde de rent kommunale Anliggender, da er Moderlandet i Genhold til nævnte Lov,